

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2016 kovas Nr.84

Vasario 16-oji

Kovo mėnesio jubiliejai. Sveikiname!

50 metų jubiliejų švenčia tauragniškęs Laima Stasiulionienė ir Vaida Vaitiekėnienė;

70 metų sukaktį pažymi Bronius Gudžiūnas iš Seimaties kaimo;

75 metų sukaktį švenčia tauragniškę Danę Gurkšnienę, Jadvyga Daunoravičienę iš Maleckazemio kaimo, Stasę Matuzienę iš Sėlės ir Algimantas Grigaliūnas iš Vidžiūnų kaimo;

85 metai sukaunka Janinai Kaušinienei iš Minčios ir Algimantui Bartkevičiui iš Sėlės kaimo.

APIE VASARIO 16-ąją

Pasitikdami Vasario 16-ąją tauragniščiai dalyvavo tradicinėje akcijoje „Gražiausios spalvos tryš“ ir šiais metais vėliavos spalvomis puošė gatvėje augantį medį. Į bendruomenės skelbtą akciją atsiliepė septynių gatvių gyventojai: Ateities (koordinatore Inga Šinkūnienė), Lauko (koordinatore Kristina Levčenkienė), Medžiotojų (Laima Danauskienė), A. Musteikio (Sallija Deveikienė), Nacionalinio parko (Bronė Juknevičienė), Smėlio (Aldona Budreikienė), Stučių (Jūratė Šinkūnienė). Gražiai vėliavos spalvomis savo kiemuose augančius

medžius papuošė ir Julija Deveikienė bei Genė Mačiulevičienė.

Vasario 15 d. tauragniščiai ir svečiai rinkosi į kultūros namų salę, kur vyko Lietuvos valstybės atkūrimo dienos minėjimas. Susirinkusius sveikino seniūnas Alvydas Danauskas, Seimo narė Milda Petrauskienė, Utenos r. savivaldybės tarybos narys Darius Šinkūnas. Skambėjo moterų ansamblio dainos ir mažųjų tauragniškių posmai Lietuvai. Saldžiomis dovanomis buvo apdovanotos gatvės, sukūrusios trispalvį gatvės medį.

Po oficialiosios dalies puikiu koncertu visus pradžiugino ansamblis „el Fuego“.

Apie renginį rašė ir Viešųjų ryšių sk.

vyr. specialistė **Lolita Kaminskienė**
(iš www.utena.lt)

Lietuvos valstybės atkūrimo dienos minėjimai praūžė visose Utenos rajono seniūnijose. Vasario 16-oji paminėta buvo ir Tauragnuose. Savo šventėje tauragniščiai sulaukė garbių svečių: kartu su bendruomene Lietuvos valstybės atkūrimo dieną šventė ir LR Seimo narė Milda Petrauskienė bei Utenos rajono savivaldybės tarybos narys Darius Šin-

kūnas.

Susirinkusius seniūnijos gyventojus pasveikino seniūnas Alvydas Danauskas, Milda Petrauskienė ir Darius Šinkūnas. Pastariesiems seniūnas ir Utenos kultūros centro Tauragnų skyriaus kultūrinių renginių organizatorė Danguolė Grabauskienė įteikė po duonos kepalą už nuoširdų bendradarbiavimą ir seniūnijos kultūros renginių rėmimą.

Šventės metu buvo apdovanoti akcijos „Gražiausios spalvos trys“ metu miestelyje trimis spalvomis – raudona, geltona ir žalia – papuoštų atskirų gatvių medžių puošėjai. Mažieji tauragniškiečiai susirinkusiems išdalijo trijų spalvų tulpes, ir salė pražydo Lietuvos vėliavos spalvomis. Skambėjo dainos ir eilės, skirtos Lietuvai tėvynei, gimtiesiems namams.

Šventės akcentas – grupės „el Fuego“ koncertas. Grupės ketveriukė sulaukė audringų aplođismentų. Dėkodama už įspūdingą koncertą, Danguolė Grabauskienė sakė, kad to Tauragnai dar negirdėjo. „Nuostabu, kad tokie stiprūs dainininkų, nenukėlė“ salės stogo, – juokavo kultūrinių renginių organizatorė. – Tikiuosi, kad „El Fuego“ dainavimą girdėjo ir į koncertą neatėję miestelio gyventojai.“

Renginio akimirka

Ateities gatvė

A. Musteikio gatvė

Lauko gatvė

Nuotraukose dešinėje: vaišinamės trispalviais sausainiais; puošiama Nac. Parko gatvė

Medžiotojų gatvė

Kovo 11-oji Tauragnuose

Apie renginį, skirtą Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dienai ir Eugenijos Šimkūnaitės gimtadieniui, tegul kalba mūsų svečiai – Eugenijos Šimkūnaitės labdaros ir paramos

fondas. Kalbėjosi **Bronė**

Juknevičienė. Visiems buvo užduotas vienas klausimas – **Su kokiom mintim, nuotaikom, jausmais kasmet atvažiuojat į Tauragnus?**

Grażina Kadžytė, etnologė. Su kuo puikiausiom, labai gera atvažiuoti, miela, malonu, šito krašto žmonės, jaukumas, paprastumas yra labai geras dalykas.

Man labai patiko Tauragnų vaikai, nesvarbu, ką jie deklamavo, sakė, visi vaikai mokytojų paruošti deklamuoja, bet kartais Vilniuj pagalvoju, kad auga mūsų vaikai kaip beždžioniukai, net bažnyčioj per mišias laksto, trepsi... O čia vaikai atliko gražiai savo programą, paskui choras dainavo, vaikai persirengė, išeidinėjo. Ar kas pastebėjo, kaip gražiai, tyliai, subtiliai? Taip gera į tuos vaikus žiūrėti, verta pagirti, nes jie jau dabar aukštosios diplomatijos taisyklės žino. Aišku, jūs visi kartu gyvenate, ramiai, gražiai, draugiškai, žinote, kad yra pagarba žmogaus žmogui. Čia ir yra tas gražumas. Pačioj Lietuvoj yra to gražumo, o didmiesčiuose jei nėra, tai didmiesčiai yra konglomeratai, šiek tiek iš Lietuvos iškritę.

E. Šimkūnaitės vardas susieja mus iš visų pusių, per ją, jos kūrinių vardus. Manychiau, kad miestelis

galėtų būtų turistinės traukos vieta, čia jau yra Gesės vyšnių sodas. Tauragnai galėtų tiesiog pakviesti į svečius pas Gesę, vienąkart tai būtų vyšnių žydėjimas, kitąkart – pasivaikščiojimas jos botanikos taku ar pavadinimas pagal Šimkūnaitės kūrinius. Juk kiek Tauragnai turi iš Šimkūnaitės paruošę visokiausių dalykų, daugelį būtų galima atkurti, scenarijai turbūt yra. O dar galėtų būti vyšnių skynimas, uogienių virimas... Taip visus metus.

Tai gali būti labai svetingas kraštas su Gesės vardu.

Živilė Lazdauskaitė. Galvoju, ar tie jausmai yra vienodi, ar jie keičiasi su metais, ko gero, ir keičiasi. Fondo žmonės atvažiuodami jaučiamės vis labiau ir labiau savi, ir jūs mums vis labiau savi, nors nebėra ponios Ancės Vaišnorienės, kuri buvo mums kaip geroji tetulė.

Tauragnai darosi vis labiau savas, mielas širdžiai kampelis. Mes visada džiaugiamės renginiu, jau kaip gražu, kai pasirodo mokiniai, anais metais buvo grybų karas, šiemet horoskopai... Žavesys. Šiemet labai maloniai nustebino *Indraja* su Lionginu Abarium, fantastiškas kompozitorius, muzikantas, žmogus ir vyriškis... Buvo be galo žavu.

Susirinko žmonių pilna salė, niekas nebuvo varomas, niekam nebuvo liepiama. Žmonėms reikia švenčių, kokias šventes žmonės pasirenka, tai įeina į jų vertybių skalę. Jei žmonėms kovo 11-oji – šventė ir jie čia ateina, tai puiku. Jei tikrai kur viršūnėse švenčiam, tai nesiskaito, o Tauragnuose švenčiam taip smagiai, taip linksmi, taip maloniai... Su tokiom mintim ir važiuojam. Visada labai noriu ir, jei tik galiu, jei mane kas veža, visada su didžiuliu džiaugsmu atvažiuoju.

Tarp tauragniškių – svečiai iš Vilniaus: fondo pirmininkė Birutė Karnickienė (dešinėje), botanikė Živilė Lazdauskaitė ir Juozas Karnickas

Birutė Karnickienė. Šimkūnaitės paramos ir labdaros fondas yra susietas su gamta, tai mūsų jausmai yra patys gražiausi ir šilčiausi. Mus sieja šita žemė, bendri prisiminimai, daktarės vaikystės prisiminimų nuotrupos, jos draugai, bičiuliai, šio krašto žmonės, auganti jaunoji karta. Mes visada važiuojam čia kaip namo, kaip pas savus.

Kai važiuoji pas artimą žmogų, visada turi minčių. Mūsų mintys daug metų yra labai pozityvios. Mes siekiame, kad tiltas tarp Šimkūnaitės gyvenamųjų vietovių – Vilniaus Lazdynų ir Utenoje – Tauragnų – būtų kuo trumpesnis, kad darbai ir naujie-

nos, kuriom gali pasigarsint šitos vietovės, būtų tapatūs, kad žmonės siektų vienuodų dalykų.

Labai norėtume, kad garsas apie Šimkūnaitės vyšnių sodą sklistų dar plačiau. Gal čia galėtų būti liaudies meistro suolelis, kad žmonės galėtų prisėsti, ilgiau pabūti. Galėtų vykti ilgesni projektai. Mūsų ir dabar Vilniuj klausinėja, ką galima čia pamatyti, ką nuveikti. Būtų labai gerai, kad jos gimtinėj esantis kuklus muziejus išsiplėstų, būtų daugiau eksponatų, kad čia būtų traukos centras.

Atvykę pamatėm labai puikiai parengtą programą, kuri siejosi su Šimkūnaitės kūrniais, jos žvėrelių horoskopais. Mus labai nustebino, kaip moksleiviai perteikė Šimkūnaitės dvasią, programa pastatyta labai meniškai. Esame labai sužavėti.

Prof. Romas Pakalnis

me, 10 val. buvo iškilmingas posėdis, o iš Seimo – čionai, truputį pavėlavau, bet vis tiek jaučiuosi dalyvis šito gyvenimo, kuris čia vyksta. Gerai, kad jau yra šiek tiek vaikų, jau yra kuo džiaugtis.

Mūsų valdžios, ypač aukščiausios, galvoja, kad viskas, kas vyksta Vilniuj, yra pagrindas visos valstybės gyvenime. Aš tai manau, kad pagrindas yra čia, vietos bendruomenėje. Jeigu žmonės vieni kitus pažįsta, kartu eina ir į minėjimus, ir į bažnyčią, ir į kapines, šičia tikras gyvenimas. O ten antstatas, kurime kitąkart yra ir daug netiesos, ir kitų dalykų. Čia vieni kitus žmonės pažįsta ir žino kelias kartas.

Aš šičia vykstančias šventes vertinu labiau, negu kad didelius paradus ir gražias kalbas kur nors iškilmingose salėse.

Renginį vedė muziejininkė Gražina Grašienė

Mokinukai pristatė E. Šimkūnaitės horoskopus pagal žvėris

Romas Pakalnis. Važiuoju kaip tikrai į savo kraštą, tai turbūt yra svarbiausia. 1967-1968 m. tyrinėju Tauragno ežerą, jo apylinkes, paskui rašiau apie tai disertaciją. Tai važiuoju čia kaip į savo kraštą. Tai vienas dalykas.

Antras dalykas – gyvenimas mus surišo su Eugenija Šimkūnaite ir čia atvažiuoju į tas apylinkes, tas vietas, kur ji augo, formavosi kaip žmogus.

Trečias dalykas – aš atvažiuoju čia, nes čia gyvena gražūs žmonės, paprasti, kito ir nepažįstu, kitą tik iš matymo, bet tikrai gyvena paprasti, nuoširdūs žmonės. Dabar, kai kartu švenčiam ir mūsų valstybės Nepriklausomybės atkūrimo dieną, ir Eugenijos Šimkūnaitės gimtadienį, tai tiesiog jau devynioliktas kartas, kai mes atvažiuojam, jau tokia tradicija pasidarė. Šiandien buvau iš ryto Sei-

Scenoje – kraštiečių choras INDRAJA. Vadovė Daina Abariūtė-Lazauskienė. Priekyje – maestro Lionginas Abarius

Bronė Juknevičienė

Laimingi ten, kur gyvename

Šiame laikraščio numeryje dar vienos jaunos šeimos sėkmės istorija. Tikrai neapsiriksiu taip sakydama, nes man ypač gera rašyti apie Tauragnuose gyvenančius jaunos žmones, kurie čia stato savo namus, kuria savo šeimos gyvenimą. Ir daro tai labai sėkmingai! Besidžiaugdama savo pašnekovų sėkmingu gyvenimu, pamiršau parašyti, kad jie – buvę emigrantai. Tik šiame laikraščio numeryje jau nebeagrinėsiu emigracijos temos ir mūsų valstybės politikos. Išvažiuoti ar likti – renkasi pats žmogus. Skaudu, kad žmonės neranda vietos savo tėvynėje, bet reikia pripažinti ir tai, kad gyvenimas keičiasi, jauni žmonės dabar turi daugiau galimybių, negu turėjom mes. Apie savo patirtis ir požiūrį į šeimą, darbą, gimtinę pasakoja **Jūratė ir Nerijus Bilaišiai**.

Vestuvių diena

Nerijus: „Išvažiavau 2005 m. gegužės mėnesį. Lietuvoje dirbau pasienyje, bet atlyginimas buvo mažas. Išvažiavau užsidirbti pinigų mokslams pas draugus į Airiją, jie žadėjo darbą, bet įsidarbinti nepavyko. Gal mėnesį sėdėjau be darbo, bet stengiausi, ieškojau darbo ir susiradau. Pakliuvau pas gerą viršininką. Tuo metu mokiausi Utenos kolegijoje, taigi trejus metus skraidžiau į sesijas. Pasilikti neplanavau – galvojau, kad užsidirbsiu mokslams ir grįšiu, bet likau dešimčiai metų. Mano darbas buvo susijęs su statybomis: medžio pjovimas, ruošimas statyboms. Savaitgaliais klubuose ir baruose dirbau apsauginiu, dar susirasdavau papildomų darbų sekmadieniais (apšiltinti stogus ir pan.), be darbo nesėdėdavau. Pailsėdavau tik sekmadienį, miegodavau, nes nuo pirmadienio vėl laukė ilga darbo savaitė. Po kelerių metų pasakiau, kad jau reikia mažiau dirbti, labai pradėjo trūkti poilsio. Atlyginimas tenkino, išmokėdavo penktadienį, o jei dirbi šeštadienį ar naktimis, tai sumokėdavo daugiau. O dar gyvenom ne tokiam brangiam rajone, tai pinigų užteko. Grįžau 2015 m. birželį, vienas, šeima liko Airijoje. Norėjau apsižiūrėti, kaip Lietuvoj seksis.

Pagrindinė priežastis, kodėl grįžau – vaikai. Ten mokslai ne tokie stiprūs, nenorėjau, kad jie perimtų svetimą kultūrą, juk mūsų šaknys čia, Lietuvoje. Esu patriotas, noriu kurti gyvenimą savo šalyje ir vaikus bei anūkus matyti čia. Airijoje netiko

mokslai, tradicijos, maistas. Netiko klimatas, nuolatinė drėgmė, visa aplinka, bendravimas. Labai daug kas – gal dėl to, kad tikrai neplanavau pasilikti. Svetimaj šaly tu nebūsi savas kad ir kaip sutartum – vis tiek tu užsienietis! Airiai linksmi, draugiški, geri žmonės, bet mes pripratę vienaip bendrauti, jie kitaip. Anglų kalba ne sava, nors kalbu angliškai, bet vis tiek *liežuvio laužymas*. Draugų, tiesa, netrūko, bendravau su visokių tautybių žmonėmis: latviais, su jais ypač gerai sutariau, lenkais, armėnais, moldavais – teko su daug kuo pabendrauti. Gal apsisprendžiau grįžti dar ir dėl to, kad atsibodo darbas – 10 metų diena iš dienos vienas ir tas pats... Bosas tikrai geras, mano darbas jam tiko, buvo patenkintas. Taigi gyvenant Airijoje buvo daug ir plusų, ir minusų. Pagrindinis dalykas, dėl ko grįžau, visgi buvo vaikai, jų išsilavinimas. Čia stipriau moko, labiau reikalauja iš vaikų žinių. Matematikos iš viso, kaip moko Airijoje, nesupratau. Ir laisvų dienų čia daug.

Kodėl būtų galima gyventi ir dirbti užsienyje? Tik dėl finansų. Jei galo su galu nesudurtum, šeimos, namų neišlaikytum, tikrai važiuotum. Darbo ten susirasti nesunku, tik turėk rankas ir dirbsi. Bet ir ten daug gyvenančių iš pašalpų. Gauni 180 Eur per savaitę, o jei dar vaikas, tai per savaitę vos ne 350 Eur, tai kam dirbti? Kai prasidėjo krizė, tiek gaudavo paprasti darbininkai, dirbę pagalbinius darbus. Ne vienas ir padarė išvadą – kam dirbti, jei tiek gauni sėdėdamas namuose! O kur dar kelionės į darbą išlaidos.... Jei turi socialinį būstą, tai mokestis už jį nedidelis. Pragyventi tikrai užtenka, maistas pigesnis nei Lietuvoje. Užtenka ir airių, ne tik emigrantų, kurie gauna pašalpas. Kaip ir Lietuvoje, ir ten vietiniai bedarbiai turėdavo visokių nelegalių darbų. *Skylių* valstybės politikoje ir ten yra. Vykdydama tokią politiką, atrodo, valstybė skatina nedirbti. Pikta ir keista, kad sėdi darbingi vyrai 8 metus ir nesugeba susirasti darbo. Ateina, parodo šampus ant lapo, kad ir ten bandė susirasti darbo ir pagaili valdžia

vargšų. Gyvenančius iš pašalpų tikrindavo – žiūrėdavo, ar šaldytuvą prikrautas, kokia mašina važinėji, kaip gyveni. Jei dėl pašalpos atvažiuoji geresne mašina, tai gali ir apkarpyti paramą. Būna, kad ir įsidarbina porai mėnesių, parodo, kad dirba, o po to vėl prašo pašalpos, atseit, atleido. Dirbantys airiai pikti ant užsieniečių, kad jie atvažiavę greitai gauna socialinius būstus ir pašalpas. Airiai dirba, moka mokesčius, o iš jų išlaikomi tinginiai užsieniečiai. Mano nuomonė tokia – jei jau atvažiavai, tai ir dirbk. O ir stažas eina, Mes stengėmės išbūti 10 metų, kad užsidirbtume bazinę pensiją. Yra žmonės, kurie galvoja apie ateitį, ir yra tie, kurie gyvena šia diena. Būna, iš gero gyvenimo ir prasigeria. Kaip ir čia. Tik galvojama, kad ten kažkas geriau, teisinga, o pas mus vien neteisybė.

Su žmona susipažinome Airijoje. Ji buvo pažįstama su žmonėmis, su kuriais kartu nuomojom namą. Taip ir susipažinom. Inicatyva grįžti buvo didesnė iš mano pusės, bet ji irgi norėjo grįžti dėl vaikų. Jei vaikai ten baigs mokslus, į Lietuvą grįžti nebenorės. Pripras prie didesnių pajamų. O kai mes pasensim, tai taip ir lauksim atostogų, kada vaikai atvažiuos. Ir anūkų lauksim, norėsis matyti, kaip jie auga. Airių vaikai nedrausmingi, rėkia, šaukia, krinta ant grindų parduotuvė negavę ko nors. Airiai į tai nekreipia dėmesio. Mes nenorėjom, kad mūsų vaikai tai matytų. Po to neperauklėsi. Ir Neilui, ir Saulei čia labai gerai, tinka bendravimas, grįžta į namus iš mokyklos ir darželio patenkinti, pilni visokių įspūdžių.

Į Lietuvą grįždavom atostogų du kartus per metus. Gyvendami Airijoje aplankėm ne vieną užsienio šalį: Prancūziją, Vokietiją, Ispaniją, Portugaliją... Ir su draugais išvykdavau, ir Jūratė viena su draugėmis. Gyvenimas ten leidžia pakeliauti. Aišku, ir čia gali visa tai turėti. Be darbo nesėdžiu – turiu patentą, susiradau žmonių. Veikla – statybų darbai (stogai, namų statymas, apdailos darbai), turiu gaterį, pjaunu medieną. Gyventi galima. Reikia turėti šį bei tą

galvoje, *nechaltūrinti*, įtikti žmonėms, stengtis, kad vertintų, nesėdėti rankų sudėjus. Nesigaili nė vienas iš mano pažįstamų, sugrįžęs namo. Daug dirba, gal šeimai ir mažiau laiko lieka, bet yra savaitgaliai. Čia tikrai geriau!

Ką patarčiau norinčiam išvažiuoti? Negaliu sakyti nei taip, nei ne. Nepabandęs nežinosi. Aišku, nelengva Lietuvoj, bet prie parduotuvės apsikabinus *bambalį* stovėti ne išeitis. Kiek jaunimo važinėja į tolimus reisus. Ir tauragniškių kiek taip dirba, ir patenkinti. Ir atostogos, ir pakeliauja, pamato. Reikia norėti ir stengtis.

Mūsų šeimos ateitis Tauragnuose. Baigiam statytis namą. Kad gyvensim Tauragnuose, nulėmiau aš, nes esu šeimos galva, čia mano draugai, darbų per pažįstamus surandam. Negalėčiau gyventi mieste. Savi namai, savas kiemas. Vaikai gali laisvai lakstyti. Bute gali gyventi, kol esi studentas. Man Tauragnai viskas, visada svajojau turėti savo namus ir gyventi Tauragnuose“.

Jūratė: „Esu kilusi iš mažo miestelio Joniškio, šalia Šiaulių. Vos baigusi 12 klasių išvažiavau į Airiją, kur pragyvenau 10 metų. Tenai dirbau senelių namuose. Grįžusi nusprendžiau, kad noriu įgyti profesiją, įstojau į Utenos kolegiją. Susiradau darbą Utenoje, dirbu gėlių parduotuvėje.

Grįžimas į Lietuvą man buvo labai sunkus žingsnis, teko labai ilgai svarstyti, nes turėjau važiuoti ne į savo kraštą, Tauragnuose nieko nepažinojau. Apsispręsti buvo tikrai labai sunku... Bet manau, kad nėra padėties be išeities, tik noro ir laiko reikia... Dabar esu laiminga ten, kur esu ir ką veikiu, pripratimui dar reikia laiko, bet žinau, kad viskas bus gerai!

Nerijus (dešinėje) su draugais tauragniškais (Sigitu, Mantu, Dalium ir Vaidu) dar mokykliniais metais

Tęsiame rubriką „Iš pageltusių spaudos puslapių“. Šįkart iš Utenos kraštotyros muziejaus pasiskolinau 1971 m. rajoninio laikraščio „Lenino keliu“ numerius, kur radau nemažai įdomios medžiagos apie Tauragnus, apie mums pažįstamus žmones. Keletą ir siūlau Jūsų dėmesiui (parinko Danguolė Grabauskienė)

Svajonė išsipildė
 (1971 m. sausio 9 d.)

Dvi savaites su keliolapiu išgyvenau Kryme. Nors čia jau

žiema, nukritę lapai, kalnų viršūnės apdengtos sniegu, nebėra žiedų, bet Krymo gamtos grožis nuostabus. Pamačiau daug puikių pietinio Krymo pakrantės miestų su amžinai žaliuojančiais kiparisais, kedrais, palmėmis, lauro krūmais, parkais, alėjomis, kurortais, didingomis tvirtovėmis bei vilomis.

Susipažinau su istoriniais įvykiais, vietomis, kur gyveno įžymūs žmonės A. Čechovas, L. Tolstojus, M. Gorkis, kur pabuvojo A. Puškinas.

Sevastopolyje grožėjausi paminklų didvyriams, apsilankiau vietose, kur Didžiojo Tėvynės karo dienomis vyko atkakli kova.

Viskas buvo įdomu, nepaprasta. Verta pakeliauti.

V. Danauskaitė
Tauragnų kolūkio kolūkietė

Bėdos ir godos

(1971 m. sausio 19 d).

Vadovauju kultūros namams, kurių gali pavydėti ne vienas rajono kultūros darbuotojas. Ir savo išvaizda jie patrauklūs, ir darbo sąlygos geros. Tauragniškiečiai turi erdvią salę, repeticijų bei grimo kambarius, laukiamuosius. Neseniai kultūros namai suremontuoti. Jeigu ne kiauri laštakai, ir po šiai dienai būtų gražios sienos. Tačiau po kiekvieno lietaus, atodėrio, tai viename, tai kitame kampe vis labiau patamsėja. Buvau šiuo reikalu ne tik apylinkės vykdomajame komitete. Pažadėjo patvarkyti, bet kažkodėl vis nesulaukiu meistrų.

Atrodo, turiu viską, kas reikalingiausia. Netrūksta muzikos instrumentų. Prieš pat naujuosius metus rajono kultūros skyrius išskyrė magnetofoną. Jį panaudosiu ne tik pasilinksminimo vakarams, bet stengsiuosi padaryti kaip galima daugiau įdomių įrašų. Jaučiu, kad jis atstos muzikantą, kurio vis pasigendame. Atrodo, dirbk ir džiaukis. Bet ir vėl bėda. Nėra kam dirba su saviveiklininkais. Ir dabar gailiuosi, kad kultūros namus paliko meno vadovas J. Virvytis. Gera buvo dirbti su juo ir man, ir žmonėms. Turėjome mišrų chorą, moterų ir vyrų ansamblius, merginų šokių ratelį, kaimo kapelą. O dabar? Daugiausia buriu žmones į dramą. Mėgsta tauragniškiečiai vaidinti ir spektaklius lankyti. Nelengvas buvo darbas inscenizuoti Urtės gyvenimą iš Ievos Simonaitytės knygos „Aukštųjų Šimonių likimas“. Bet malonu buvo matyti, kaip visi noriai dirba. Ir tik jiems dėkinga, kad vakaras paliko žiūrovams gerą įspūdį. Visi gėrėjosi skaitove J. Leišyte. Daug vakarų repeticijoms

paskyrė ligoninės ūkvedys V. Talaikis, vairuotojas V. Puodžiukas, moterų tarybos pirmininkė G. Balaišienė, bibliotekininkė J. Kulakauskienė, Juozas ir Vera Kulakauskai, partinės organizacijos sekretorė O. Brukštutė, kolūkio buhalterė M. Vanagaitė. Tą pačią inscenizaciją parodėme per dramos būrelių apžiūrą Šeimatyje. Žadame vykti į Biliakiemį, Klovinius.

Tai ne pirmas bandymas. Anksčiau inscenizavome Bubnio „Beržai svyruokliai“, Paukštelio „Kaimynai“.

Kokios yra galimybės, ką sugebu, tą organizuoju. Sukviečiau tauragniškius į kultūros namus prie naujametinės eglutės. Vakara kiek pajvairino atostogaujantys studentai. Jie pagrojo, padainavo, dalyvavo atrakcionuose ir kitus šiek tiek išjudino. Jaunimui gal ir patiko vakaruškos. Bet pagyvenusiems būtų buvę nuobodoka. Vis dažniau galvoju, kaip juos sudominti, sukviesti į kultūros namus. Atvyksta lektoriai iš Vilniaus – neįdomu, teminiai vakarai, knygų aptarimai nepatinka. Šiomet veikia buities kultūros fakultetas. Tikrai įdomūs užsiėmimai. O kiek vargo būna, kol prisikvieti klausytojus. Vaikštom su moterų tarybos pirmininke po kiemus ir dar abejojame, ar susirinks. Nemėgsta šių užsiėmimų ir mokytojai. Pamenu, kartą, vykstant užsiėmimams, kažkas pradėjo varstyti duris. Išėjusi pamačiau stovinčias dvi jaunas mokytojas. Kai pakviečiau į vidų, atsakė, kad atėjusios į kiną. Nesulaukiu mokytojų ir į kitus renginius, nepamenu, kada jie skaitė paskaitą ar šiaip kokiam pokalbyje dalyvavo. Nerandu su jais bendros kalbos. Ne visada išdrįstu prašyti pagalbos. Atrodo, lyg ir nederu inteligentus raginti. Ačiū mokytojams D. Petrėnienei, A. Marčiulionienei, B. Slapšiui, P. Kazickui, kuriuos retkarčiais prisikviečiu ne tik dalyvauti meno saviveikloje, bet ir vadovauti atskiriems rateliams. Norėtusi, kad pamėgtų kultūros namus ir kiti mokytojai, kurių mokykloje beveik trisdešimt.

Kad ne bibliotekos vedėja J. Kulakauskienė, tikriausia, būčiau viena su savo bėdomis. Bet jinai daug padeda, pataria, kartu organizuojame įvairius vakarus. Jei tokių pagalbininkų dar bent keletas, daug kas pasikeistų kultūros namuose.

Genė Babrauskienė
Tauragnų kultūros namų direktorė

Geru žodžiu trikotažo fabriko komjaunuoliai mini buvusį biuro viršininką S.Sinkų. Jis buvo aktyvus įmonės komjaunimo komiteto narys, dalyvavo saviveikloje, mokosi aspirantūroje.

Dabar S. Sinkus pradėjo dirbti Utenos teritoriniame statybos trešte. Reikia tikėtis, kad jaunas darbuotojas pritaps ir naujame kolektyve. Toks jo buvusių bendradarbių linkėjimas.

H. Adamavičiaus nuotraukoje – S. Sinkus laisvalaikio metu.

S. Sinkus (1971m. sausio 9 d.)

Visų laukiama laiškininkė Ona Dicevičienė jau vienuoliktus metus lanko kolūkiečių sodybas Šeimaties, Daunorių, Varnišio, Rugštelišio kaimuose.

Prenumeratoriams tenka išnešioti po po 482 egzempliorius spaudos. Ir visada apie ją skaitytojai atsiliepia geraiis žodžiais.

Vyt. Kalasausko nuotraukoje: O. Dicevičienė (1971 m. liepos 22 d.)

Kai darbas – poreikis (1971 m. liepos 20 d.)

Juozas Svarauskas šiemet greičiausiai Tauragnuose suremontavo savo javų laivą, kuris penkerius metus ištikimai tarnavo savo rūpestingam šeimai-

ninkui.

Tai buvo pirmasis kombainas Juozo gyvenime. Visko pasitaikė. Burzgi, būdavo, per lauką, staiga pokšt! – diržas nutrūko.

Iš pradžių atrodė, kad sunku bus susigyventi su naujuoju „žirgu“. O čia dar tos dirvos kalneliais išsirangiusios, ir akmenys lyg tyčia veliasi...

Kai užgriūdavo pjūties metas, su saule kėlės, o grįždavo į namus, kai jinai seniai jau būdavo pasislėpus už horizonto. Krinti į patalą, užmerki blakstienas. Akyse tavaruoja, supasi ir bėga javai, tarsi visas kaimas būtų apdengtas milžiniška geltonų varpų skrybėle. Ir nei galo, nei krašto nematyti...

Kolūkis davė Svarauskui naują kombainą SKP-4. Aišku, šito nepalyginsi su savuoju – SKP-3,2. Vis tik gaila skirtis. Tegul rekordų su juo ir nepasivaikysi. Padarai per dieną penkis, šešis, kartais devynis ha, – žiūrint, kokia dirva. Neišlyginsi gi tų kalnelių, o ir akmenų iš karto neišrinsi, žiūrėk, vis dar išsiritas vienas kitas iš žemės.

Su senuoju kombainu ir kaimynams teko padėti. Darbymečio įkarštis. Žmonės skuba, kaip nepadėsi. Gerai, jeigu dienos saule nužertos, o jei staiga debesys prapliups? Nepaliksi javo ant dirvos.

Paskyrė praeitais metais kolūkis Juozui premiją. Už gerą darbą. Malonu, kai tave pastebi, įvertina.

Žiemą visos laukų gėrybės jau svirnuose. Kaimynų languose dar tamsu. O rytmečio miegas – saldus. Bet fermose laukia mechanizatorius. Ir nieko nepadarysi. Pratrini akį, užsitempi vatinį ant pečių ir klampoji per sniegą dar dienai neprabrėškus.

Taip ir sukasi metų laikai. Vasarą – prie kombaino vairo, žiemą – fermose.

O namuose trys burnos: du sūnūs ir dukra. Jiems irgi reikalinga tėviška globa. Pasodino serbentų, agrastų krūmelius prie namo. Prisirpo raudonos uogos. Tegul valgo vaikai. Jaunam organizmui visokio vitamino reikia. Maži vaikai – maži vargai, – sakoma liaudyje, o jaunos tėvų atžalos stiebiasi, o su jomis ir rūpestis didėja. Ką čia rūpestis – pamaina užaugs.

„Darbininkas žmogus“, – apibūdino Juozą Svarauską kolūkio pirmininkas.

Šitaip kalbama apie tuos, kuriems darbas yra poreikis, kurie turi sąžiningas ir darbščias rankas.

L. Abraitytė

Apie renginius trumpai (informacija Nijolės Šuminienės)

Vasario 25 ir kovo 1 dieną Tauragnų bibliotekoje vyko robotikos užsiėmimai. Juose dalyvavo Tauragnų mokyklėlės pradinukai. Mokymus vedė Utenos A. ir M. Miškininių viešosios bibliotekos vyr. bibliografe Vaida Kunčiniene. Jai talkino bibliotekos savanorė iš Prancūzijos Anaël Cloares. Vaikai pirmojo užsiėmimo metu konstravo robotukus, o kitą dieną juos programavo. Projekto tikslas – ugdyti vaikų bendravimą, darbą grupėse, skatinti mąstymą.

Po užsiėmimo bibliotekoje

AKTUALU (informacija iš www.tauragnai.eu)

Kovo 22 dieną (antradienį) Tauragnų seniūnijoje bus surenkamos buityje susidarančios pavojingos, didelių gabaritų ir pakuotės atliekos. Gyventojus, turinčius tokių atliekų, **prašome registruotis seniūnijoje (tel. (8 389) 32 371).**

Atliekas reikia atnešti prie gatvės, jos turi būti nesumaišytos su komunalinėmis atliekomis.

Informacija neturintiems LR vėliavų

Įmonė, kuri jau 20 metų užsiima vėliavų siuvimu, siūlo atsinaujinti vėliavas. Specialios kainos, kurios galioja 2016-01-01—2016-03-15.

LR stora vėliava – 10 eur su PVM.

LR plona vėliava – 6 eur su PVM.

Vėliavos kotas – 9 eur su PVM.

Užsakant prekių už 100 eurų pristatymas nemokamas!

Nuorodos į internetinius puslapius: <http://mastupis.lt/veliavos.html>.

Jei turite klausimų arba norite pateikti bendrą užsakymą, tel. 862834508.

„Utenos alus“ išvalys vieną iš Aukštaitijos ežerų, kurį – nuspręs gyventojai

„Utenos alus“ pradeda aplinkosauginę iniciatyvą „Tapk išskirtiniu gamtos rėmėju“, kurios metu šalies gyventojai kviečiami rūšiuoti ir priduoti panaudotą vienkartinę tarą. Gyventojams visoje Lietuvoje pridavus 10 milijonų taros vienetų į šalyje nuo vasario 1 dienos veikiančius taromatus, „Utenos alus“ išvalys vieną Utenos rajono ežerų ir įrengs jo pakrantėje poilsio zoną.

Prie ežero išvalymo ir poilsio zonos įrengimo gali prisidėti kiekvienas, kuris grąžins panaudotas užstato sistemoje dalyvaujančias pakuotes: vienkartinės plastiko (PET), metalo bei stiklo. Nereikės nieko papildomai daryti ar aukoti – tik priduoti į taromatus užstato sistemoje dalyvaujančias pakuotes. Pakuotės gali būti ne tik alaus, bet ir gaiviųjų gėrimų bei vandens. Dar daugiau – kiekvienas šalies gyventojas gali padėti išrinkti, kuris Utenos

ežeras bus išvalytas, **atiduodami savo balsą „Utenos alaus“ interneto svetainėje.**

Gyventojai gali rinktis iš dviejų Utenos rajono ežerų – **Klykių ar Giedrio**. Šiuos ežerus atsirinkti padėjo Utenos rajono savivaldybė. Kiekvienas, norintis atiduoti savo balsą už vieną ežerų, „Utenos alaus“ interneto svetainėje turės galimybę pasižiūrėti nuotraukų, pasiskaityti apie vietas, kuriose šie ežerai plyti, taip pat sužinoti prie kiekvieno jų planuojamus darbus. Balsuoti už patikusį ežerą galima iki gegužės 7 dienos.

Kviečiame balsuoti už mūsų seniūnijoje esantį Klykių ežerą!

Medikai įspėja: ligas platinančios erkės jau pabudo
 (informacija iš udiena.lt)

Užkrečiamųjų ligų ir AIDS centro duomenimis, šiais metais pirmosios aktyvios erkės jau aptiktos skirtingose Lietuvos vietose vasario pabaigoje. Jau žinoma ir apie erkių įsisiurbimo atvejus. Kadangi erkės, platinančios erkinį encefalitą ir Laimo ligą, paplitusios visoje Lietuvos teritorijoje, greitai jų aptiksime visuose miškuose ir parkuose.

Erkių aktyvumo sezonas Lietuvoje prailgėjo nuo kovo (vasario) iki gruodžio. To priežastis – klimato šiltėjimas, ilgesnis ruduo ir ankstyvas pavasaris.

Erkėms labiausiai tinkama aplinka – lapuočių ir mišrūs miškai, kuriuose yra pakankamai drėgmės ir gera miško paklotė. Pušynuose taip pat randamos šių erkių, bet čia jų gausa mažesnė. Alkana erkė paprastai tyko ant augalų (nepakildama nuo žemės aukščiau 1-1,5 metro) laukdama tinkamos aukos. Aktyvioje pozijoje erkė iškelia į viršų pirmą porą kojų, kurių letenėlėse yra jutimo receptoriai, reaguojantys į šilumą.

Šio ir kitų sugebėjimų pagalba, erkė gali judėti link aukos.

Lietuvoje erkių platinamomis ligomis kasmet serga apie 3 tūkst. žmonių. 2015 m. užregistruoti 336 susirgimai erkiniu encefalitu ir 2252 – Laimo liga. Efektyviausia erkinio encefalito profilaktikos priemonė – skiepai nuo erkinio encefalito. Pasiskiepyti galima asmens sveikatos priežiūros įstaigose.

Labai patikimas apsisaugojimo nuo erkių būdas – tinkami drabužiai ir repelentai (erkes atbaidančios cheminės priemonės).

Grįžus iš miško, kūną būtina gerai apžiūrėti. Vilkėtus drabužius reikėtų pakabinti negyvenamoje patalpoje arba saulėje vietoje (sausame ore erkės išgyvena labai trumpai).

Aptikus įsisiurbusią erkę, ją reikia pašalinti nedelsiant.

Kovo mėnesį keliuose bus vykdomos prevenčinės priemonės

(Lietuvos kelių tarnybos policijos informacija)

Kovo 14-20 d. – saugos diržų, šalčių naudojimo, vaikų vežimo automobiliuose taisyklių laikymosi kontrolė;

Kovo 28-balandžio 3 d. – pėsčiųjų, dviračių vairuotojų, vadeliotojų kontrolė;

Kovo 29 d. – transporto priemonių vairuotojų blaivumo patikrinimai.

Kviečia „Maisto banko“ akcija (informacija iš www.utenal.lt)

Kovo 18–19 dienomis Lietuvoje, kartu ir Utenoje, rengiama „Maisto banko“ akcija.

Geros valios žmonės kviečiami pirkti ir aukoti miltų, kruopų, makaronų, aliejaus, konservų, kavos, arbatos, konservuotų vaisių ir daržovių, džiovintų vaisių ir kitų ilgai negendančių produktų. Kaip ir kasmet, maisto produktų rinkimas nepasiturintiems vyks didžiuosiuose prekybos centruose.

Prisijungti prie akcijos, paaukoti maisto produktų skurdžiai gyvenantiems yra kviečiami visi geros valios uteniškiai. Jūsų geranoriškumas, dosnumas, nuoširdumas padės daugeliui besigrumiančių su skurdu.

Nuotraukos Dainiaus Atkočiūno, Jurgitos Baleišytės, Danguolės Grabauskienės, Žymanto Trimonio, taip pat iš asmeninių archyvų

Redagavo ir maketavo
Danguolė Grabauskienė
Spausdino Utenos spaustuvė

LINKSMAI

Eina suvalkietis su trilitriniu, sklidinų kažkokio geltono skysčio. Kitas jį pamatęs klausia:

–Petrai, kur neši tą trilitrinį?

–Daktarams šlapimo analizei.

–O kam tiek daug?

–Kad nesakytų, jog suvalkiečiai šykštūs.

Po pusvalandžio Petras atgal su tuo trilitriniu pėdina.

–Klausyk, Petrai, o tai kam atgal tą šlapimą neši?

–Tai kad jie ten cukraus rado.

Pacientas nusirengia. Daktaras susuka nosį:

–Turėtumėte dažniau praustis.

–Bet aš prausiuos kiekvieną dieną.

–Tada turėtumėt pasikeisti vandenį.

Darbdavys teiraujasi kandidato šeimyninės padėties.

–Aš nevedęs, – atsako šis.

–Tada apgailestauju, nes mes įdarbiname tik tuos, kurie įpratę paklusti.

Grįžta vyras namo ir sako žmonai:

–Su naujais akiniais tu atrodei nekaip.

–Bet aš neturiu naujų akinių...

–Užtat aš turiu!

KVIEČIAME

Kovo 18 d. 12 val. tradiciškai puošime Velykų medį miestelio centre. Pernai metais nuo medžio nurinkome 555 margučius. Tikimės, kad šiais metais jų užkabinsime žymiai daugiau.

Ateidami atsineškite ir savo margutį!

Tauragnų krašto muziejuje iki balandžio 1 dienos veiks tauragniško **Antano Budvyčio** darbų paroda.

Kviečiame apsilankyti.

A+A Seniūnijoje

vasario mėn. mirė

ONA ŠTARJENĖ, 105 m., Gegūniškio vns.

ONA BIKUTĖ, 87 m., Šimkūnų kaimas

kovo mėn.

ZINAIDA ASMENA VIČIENĖ, 51 m.,

Vilkablauzdės kaimas

BIRUTĖ TRIMONIENĖ, 61 m., Tauragnai

Užjaučiame artimuosius